

Motto

Kdo opravdu chce,
tomu není nic
nesnadné
zvláště to ne,
co má být vykonáno z
lásky

sv. Ignác

ROČNÍK V.
28. září 1997

1

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Úvodní slovo

"Panta rhei" - vše je v pohybu - říkali s oblibou staří Řekové a s nimi by možná řekl totéž i mnohý z nás.

Rád vás tedy, milí přátelé, zdravím i na těchto stránkách jako váš nový duchovní správce.

Stále stojíme před něčím novým. Možná se nám vrtá otázka: Je to vůbec k něčemu dobré?

Řekl bych - v rukách Božích určitě. Má to však podmínku: Že totiž všechno Bohu s důvěrou svěříme.

Prosím vás tedy, abyste takto s důvěrou vše Bohu svěřovali. Sami sebe, své rodiny, ale i svou farnost a svého faráře.

Pak snad můžeme doufat, že ono "panta rhei" nebude zároveň i biblickým "...nezůstane kámen na kameni..."!

Váš

O. Petr Vrbacký

Rozhovor s O. Petrem Vrbackým

1) Protože ke "střídání stráží" došlo během prázdnin, mohl byste zopakovat odkud přicházíte?

Přicházím ze Slavkova, kde jsem byl 3 roky. Před tím jsem byl Horních Věstonicích a Bystřici pod Pernštýnem.

2) Jaká byla v krátkosti Vaše životní cesta?

Narodil jsem se v Brně - Králově Poli, studoval jsem Střední průmyslovou školu a dva roky vojny jsem strávil v Plzni. Ke sv. Tomáši jsem chodil často a zpíval jsem ve sboru Jolly Singers.

3) Většina nově příchozích kněží se obává velikosti farnosti. Jak to vidíte Vy?

Množství lidí v kostele i bohoslužeb je skutečně nesrovnatelné s tím, co jsem zatím zažil. Zároveň ale mnoho lidí ve farnosti dokáže pracovat samostatně. Není přece smyslem působení kněze, aby do všeho mluvil, ale aby pomáhal a radil, když je to třeba. Farář Ladislav Simajchl mi řekl: "Až tam budeš, tak se hezky dívej."

4) Máte nějakou touhu nebo představu, co byste chtěl v naší farnosti podniknout?

To, o co se snažili mí předchůdci: Vytvořit farní společenství. Najít společného jmenovatele pro různé skupiny ve farnosti, abychom byli jedni pro druhé. Rád bych také ustanovil farní radu.

5) Co děláte rád ve volném čase?

Spím.

6) Vaše oblíbená kniha v poslední době?

Rozhovory před věčností od Jiřího Reinsberga.

7) Co vám udělalo v poslední době radost?

Že se slavkovské společenství začalo scházet i beze mne.

8) Kdybyste mohl na světě změnit alespoň jednu věc, která by to byla?

Lidská malichernost. Ta je často kamenem úrazu. Čím větší nepodstatnost, tím větší lpění na ní.

9) Co byste popřál teď už Vaší farnosti?

Abychom důvěřovali Bohu. Farář totiž není až tak důležitý a mimochodem je takový, jak si ho farníci vymodlí a vychovají.

Děkuji za rozhovor.

Vít Janků

XII. světový den mládeže reportáž

Setkání mládeže jsem se účastnil s komunitou Emmanuel. Vyjžděli jsme již v pátek 15. srpna, do neděle jsme se připravovali v Altotingu, pondělí jsme strávili v Remeši. Na cestě do Paříže nás doprovázel náš otec biskup Vojtěch. Kdybych měl alespoň stručně popsat těch společně prožitých 11 dnů, zabralo by to příliš mnoho místa. Soustředím se proto jen na některé momenty.

Je sobota 16. srpna večer a na náměstí v Altotingu se koná celonoční adorace. Před kapličkou zasvěcenou Panně Marii - hlavním poutním místem - je vystavena nejsvětější svátost. Kolem kapličky je několik míst, na kterých se zpovídá. Když kolem jedné hodiny po půlnoci odcházím spát, vidím otce biskupa sedět poblíž kapličky s nějakou dívkou. Jak jsem se později dozvěděl, zpovídal nejméně do druhé hodiny ranní.

V pondělí 18. srpna večer jsme dorazili do Paříže. Kolem deváté hodiny nás autobusy dovezly na místo ubytování. Dostali jsme bohatou večeři, což nám po dni bez jídla přišlo vhod. Potom však došlo ke značným administrativním průtahům a do tříd, ve kterých jsme měli spát, nás pustili až v jednu hodinu po půlnoci. Některým už značně tekly nervy, jiní zalehli se spacákem do lesa (například Mário), ale část děcek vydržela celou dobu zpívat při kytarě nejrůznější písničky (ke konci převážně lidové).

V úterý 19. srpna se po odpoledním oficiálním zahájení setkání na martových polích pod Eifelovou věží konalo večer setkání všech, kdo připutovali s komunitou Emmanuel v hale Bercy. Před halou se vydávala večeře. Když už jsme s jídlem končili, zahlédl jsem otce Bedřicha Provazníka, jak právě přichází s nafasovaným jídlem. Jedna večeře byla vždy pro 6 lidí. Bedřicha však nikdo nedoprovázel. Šel jsem ho pozdravit a byl jsme přivítán s velikou radostí: "Bratře, jistě mi s tím jídlem pomůžeš! Přišel jsme k výdeji pozdě, nikdo už tam nebyl a oni zavírali. Tak mi na jednu stravenku dali 6 porcí." To víte, že jsme otce Bedřicha nenechali ve stychu!

V pátek 22. srpna měl otec biskup Vojtěch v českém centru vyučování o eucharistii. Těžko říci, jestli to bylo vyučování, nebo svědectví, protože vztah otce Vojtěcha k Ježíši ve svátosti byl z jeho slov cítit. I podle rozhovoru s jinými účastníky vím, že nás biskup skutečně oslovil.

V sobotu 23. srpna probíhala na Long Champs večerní vigilie se Svatým otcem. Jan Pavel II. přijel přesně ve 20.00 hod. a po přivítání začala křestní bohoslužba. Křest přijalo 10 katechumenů ze všech kontinentů. Bohoslužba trvala přes dvě hodiny a byla velmi působivá. Po odjezdu Svatého otce jsme ještě asi půl hodiny zpívali a pak následovalo ukládání ke spánku, což nebylo vůbec jednoduché, neboť jsme byli namačkáni jako slanečky a někteří navíc zjevně nehoďali jít spát. Někteří z nás to vyřešili odchodem do Buloňského lesíka. Tam se spalo tak dobře, že jsme ráno téměř zaspali.

V neděli 24. srpna sloužil Jan Pavel II. závěrečnou mši svatou. V jejím závěru zdravil přítomné ve 12 světových jazycích. Když pronášel pozdrav ve slovenštině, tušili jsme, že by mohl následovat i pozdrav český. A po slovech: "Milí chlapci a děvčata," se rozlehl takový výbuch nadšení, že Svatý otec musel téměř půl minuty čekat, než mohl pokračovat. Potom připomněl i setkání na Svatém kopečku. Toto povzbuzení už mnozí z nás potřebovali, protože únava z horka a nevyspání byla značná. A to jsme ještě nevěděli, že nás čeká dramatická cesta domů s několikanásobným voláním záchranky. Do Brna jsme přijeli s vědomím, že plody setkání poznáme nejspíše až s odstupem času. Nicméně věřím, že nikdo z nás své účasti nelitoval.

Marabu

Aktuální informace z naší farnosti

✧ Ve středu 1. října začíná putování ostatků svatého Vojtěcha po naší diecézi. V podvečer je slavnostní bohoslužba v katedrále a po ní se budou ostatky předávat k noční adoraci do čtyř brněnských farností. V našem kostele budou ostatky sv. Vojtěcha vystaveny k modlitbě a uctění mezi 3. a 4. hodinou ranní dalšího dne /2.10./. Zveme všechna společenství farnosti, aby se na této ojedinělé slavnosti podílela.

✧ Neděle 19. října je letos neděle misijní. V ten den bude při všech bohoslužbách vykonána sbírka na misie.

✧ Od října začne příprava nových katechumenů. Všichni dospělí, kteří chtějí přijmout svátost křtu, ať se přihlásí na faře či v sakristii.

✧ V pátek 10. října bude uspořádána drakiáda pro malé i velké děti z farnosti. Po společném lepení draků na faře bude možnost předvést své výtvary přímo v letu - nebude-li vítr, budou foukat tatínkové.

✧ Na sobotu 18. října zase plánují jistí nadšenci farní výlet skorovelké mládeže. Bližší informace se dosud tají.

✧ V neděli 5. 10. zahajuje provoz tzv. farní kavárna v prvním patře fary (Lidická6), která bude otevřena každou nedělí od 9.00 do 12.00 hod.

✧ Rozvrh vyučování náboženství:

ZŠ 28. říjen - pondělí 13.00 I. třída
14.45 II. - V. třída
15.45 VI. - IX. třída

ZŠ Staňkova - úterý 15.00 I. - II. třída
/Sraz u družiny/
15.00 III. - V. třída

ZŠ Botanická - pondělí 16.00 I. - II. třída
15.45 III. - V. třída

ZŠ Kotlářská - pondělí 14.00 I. - II. třída
pondělí 15.00 III. - V. třída

Setkání mládeže v Paříži

XII. světový den mládeže se tentokrát konal v Paříži. Celá akce probíhala od 18. 8. do 24.8.1997 a jejím heslem bylo: "Mistře, kde bydlíš?" "Pojďte a uvidíte!" Jan 1,36

Tak jsme tedy jeli. Po úmorné cestě autobusem jsme dorazili do pařížského předměstí, kde nás přivítali milí Francouzi, kteří nás zahrnuli spoustou dáreků, ubytovali nás a taky nám pomohli dostat se do českého národního centra ve středu Paříže. Cestou tam jsme potkávali mraky mladých lidí z celého světa, kteří se tady účastnili setkání. Poznali jsme se jednoduše podle toho, že jsme všichni měli na krku kartičku se jménem, národností a znakem akce. Byli jsme celí nadšení z toho, že kolem nás procházejí věřící z takových dálek, jako třeba z Kanady, Mexika, Nového Zélandu aj. Tak jsme na všechny povolávali a vyměňovali si s nimi vlaječky.

V českém kostele v Paříži se pro nás konaly mše a taky tu byl čestnými organizátory připraven zajímavý program, jehož se každý účastnil podle vlastní potřeby. Kdo chtěl, mohl se také toulat po Paříži - a byla škoda se netoulat, protože Paříž je opravdu krásná a těch věcí, co je tam k vidění... To se ani za týden nedá stihnout.

Kromě českého programu jsme se mohli účastnit i mezinárodních akcí, jejichž vyvrcholením bylo setkání se Svatým otcem na Long Champ (dostihovém závodišti). Začalo v sobotu večer vigílií. Většina shromážděných na závodišti rovnou přespala, i když spát mezi 700.000 lidmi není zrovna jednoduché. Kdo je unavený, tak usne všude. A to my jsme tedy byli! Ráno o půl šesté nás probudilo zaskřípání mikrofónu a milé francouzské hlasy, které nám určitě přály dobré ráno. Pak jsme dostali snídaní. Francouzi se totiž o nás velice pečlivě starali, na jídlo jsme si opravdu nemohli stěžovat.

O půl desáté dorazil papež a mohla začít mše svatá. Bylo to pěkné, ale sluníčko moc pražilo, a tak jsme se po skončení mše snažili co nejdříve dostat ven z areálu a zpátky do naší ubytovny. Hlavně jsme se však báli davu, co se pak z Long Champ požene. Zajímavé, že to samé napadlo několik desetitisíců přítomných taky. Proto jsme se museli držet za ruce, abychom se neztratili, a asi po hodinové chůzi davem jsme se dostali do metra a tam jsme měli vyhráno.

Potom jsme se už jen v ubytovně zabalili, rozloučili se s našimi francouzskými hostiteli a řekli Paříži: "Na shledanou!"

MPN

Dvacet let ZMS

1978 - 1997

Závody Martina Středy
1978 - 1997

V sobotu 14. června letošního roku proběhl v lesích kolem Soběšic již 20. ročník Závodu Martina Středy (ZMS).

Tento závod začal psát svoji historii v roce 1978. Tehdy, v sobotu 17. června, se konal I. ročník u jezírka za Soběšicemi.

Samotný závod spočívá v tom, že trojice hochů nebo děvčat ve věku od 9 - 15 let má za úkol co nejrychleji obejít trasu s několika stanovišti zakreslenou na mapě. Na jednotlivých stanovištích pak plní různé úkoly (signalizace, stavba stanu, zdravotvěda, finská stezka, příroda, zálesáctví, orientace...), za které získává body. Celkový výsledek je pak součtem bodů získaných na jednotlivých stanovištích a bodů za čas. Tento model přetrvává s menšími změnami od prvních ročníků až dodnes.

Od 5. ročníku získává vítězná trojice skleněný putovní pohár s vybroušeným logem "ZMS".

Závodu se od prvních ročníků kromě kluků a holek od sv. Tomáše účastní také děcka z Králova Pole, Židenic, od sv. Jakuba, případně z dalších farností (Staré Brno, Křenová, Líšeň, sv. Augustin, Starý Lískovec ...).

Význam tohoto závodu je nasnadě. Pohyb v přírodě na zdravém vzduchu doplněný cvičením nejrůznějších dovedností podporuje zdravý vývoj dětí a smysluplně vyplňuje volný čas. Není ani tak důležité, kdo zvítězil nebo kdo byl poslední či zabloudil. Podstatné je to, že hoch nebo děvče překonají vlastní lenost a pohodlnost a vyrazí na ZMS. Překonávají zde překážky, učí se spolupracovat, logicky myslet, umět se orientovat a poradit si v nečekaných situacích. A to vše se nedá nijak změřit nebo objektivně popsat, to prožívá každý sám v sobě. No a v neposlední řadě má ZMS význam jako společné setkání s ostatními to, že se s ostatními mohou rozdělit o své dojmy, o svou radost nebo třeba i neúspěch.

Za uplynulých dvacet let prošlo těmito závody mnoho mladých lidí a řada z nich na ně dodnes velmi

ráda vzpomíná. Zkratka ZMS se za tu dobu nesmazatelně zapsala do paměti mnoha účastníků i pořadatelů. Zdá se, že i přes množství jiných aktivit zájem o ZMS trvá a lze tedy říct, že historie slavných Závodů Martina Středy se bude psát i nadále.

Kmocháček

V atmosféře, kdy někteří kolem nás zcela vážně předkládají k úvahám témata jako co bylo dřív, zda skautský oddíl, nebo ministrantský konvent, co je životnější a významnější a co by bez čeho nemohlo existovat, mi připadá smysluplnější (neboť jsem měl tu čest stát postupně po jistý čas v čele obou útvarů) věnovat se vzpomínkám:

Ovlivněn skautským prostředím vymyslel jsem ZMS pro svatotomské ministranty. Netušil jsem, že se postupně nechají nalákat ministranti i "jejich sestry" z mnoha dalších brněnských farností. Závodících i organizátorů postupně přibývalo (např. těsně před listopadem 89 startovalo 30 hlídek, celkem bylo ten rok přítomno přes 120 lidí). Proto z bezpečnostních důvodů vzniklo už v roce 1982 Hlášení 325. ZO Svazarmu Brno, kde se dočteme, že "v souladu s celoročním plánem pořádá branný závod, který se však nezapočítává do celkového hodnocení, a je proto označen ZMS, tj. závod mimo soutěž". V něm jsou zmiňováni hlavní rozhodčí Čaha Jan (rozuměj Lodivod), zástupce Zdeněk Bureš (dnes znám spíše jako Rem), Novák Jan (Ben), Vácha Ondřej (Koala), Konzal Petr (Jumbo), Kad'ourek Petr (miněn Marabu), Múčka Josef, MUDr. Zdeněk Králík (Muci), Jiří Zelenka (Kwaki) a další.

Jen pro dokreslení - na první ročník jsme mapy museli kopírovat pokoutně. Výkřikem technického pokroku byly kopírky, které se ale musely "krmit" papírem se speciální povrchovou vrstvou. Ta se však za deště smývala a obsah mapy nám tak odcházel mezi prsty. (Ale lidé v té době už znali artikulovanou řeč a chodili po dvou.)

Protože někteří rodiče na základě nepřesných informací vyvolávali večer po ukončení 1. ročníku paniku, sepsal jsem dokonce dvoustránkové dementi adresované "P.T. rodičům a dalším, kteří se rádi starají o věci, které se jich netýkají." (To by byl příspěvek do Tomáška!) Ani ve snu mě tenkrát nenapadlo, že tento závod bude žít svým vlastním životem do doby, kdy se ocitnu v roli rodiče a závodit budou moji "tři čuníci".

Před těmi 20 lety, když jsme se už všichni pořadatelé těšili po perném dni domů, chyběla nám v cíli jedna soutěžní hlídka. Vidina vany, jídla atd. se rozplynula před tvrdou realitou: nastane velká dohledávací akce "kufrujících". A vtom přiběhla spojka, která měla telefonicky připravit rodiče zbloudilých na opožděný návrat, se zprávou, že pohřešovaní se nacházejí v pohodě doma právě ve vaně.

Jumbo

Slovo nemocným

Velmi rád se budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. (2 Kor. 12, 7 - 10)

Svatý Pavel vykonal velmi mnoho pro šíření božího království v prvních dobách církve. Jeho činnost však byla omezována tělesnou nemocí, která mu činila velké potíže a znesnadňovala jeho působení. Proto třikrát prosil Pána, aby byl tento kříž od něho odňat, ale Pán mu řekl, že mu stačí jeho milost a s ní že je schopen zvládnout každou potíž, která se mu vyskytne. Víme z Písma svatého, že měl vždycky dost sil a schopností jak ke snášení všech potíží, tak i k dokonalému působení na lidi, ke kterým byl poslán. Pavel se dovedl s boží milostí tak vyrovnat s tělesnými těžkostmi, že mohl prohlásit, že je přijímá a snáší s radostí.

I každému z nás se může stát, že budeme prosit, aby od nás byla odňata nemoc, která nás trápí a se kterou se těžko vyrovnáváme, ale i nám může být sděleno, že nám boží pomoc postačí tomu, abychom byli schopni se s každou bolestí vyrovnat a snášet ji tak, že prospěje nám i lidem, se kterými budeme žít.

Svatý Pavel nazval svoji nemoc ostnem satanovým. Je to správné, protože Bůh, když člověka stvořil, neurčil mu za úděl bolest a smrt, ale tyto lidské starosti jsou důsledkem dědičného hříchu, kterým se lidé na popud zlého ducha od Boha odvrátili. I když to byla velká urážka Boha, on na lidi nezanevřel, nezatratil je, ale slíbil jim, že jim pošle Vykupitele, který je vykoupí z hříchů a zajistí jim všechno, aby mohli dosáhnout věčné spásy. Vykupitel přišel na svět v osobě Ježíše Krista. Je to druhá božská osoba, boží Syn. On nepřišel, aby odstranil bolest a smrt z lidského života, ale svým životem nám ukázal, jak ji máme snášet, aby byla k prospěchu nám i lidem, se kterými žijeme.

My můžeme spojovat svoji bolest s utrpením Kristovým, a tím jí dávat nadpřirozenou hodnotu, která se nikdy neztratí a která prospěje nám i těm, kterým ji budeme věnovat. Svátý Pavel se uměl vyrovnat s bolestí, kterou snášel, a dovedl ji obětovat za ty lidi, ke kterým byl poslán, a tím ji dokonale využil.

Každý z nás má ve své blízkosti lidi, na kterých mu záleží a kterým chce prospět, a má tedy možnost za ně obětovat to, co je v jeho životě nesnadné a bolestné. Tím dá všemu, co bude prožívat, smysl a hodnotu, která se neztratí. I vědomí, že svou bolestí prospíváme lidem, které máme rádi, nám usnadní snášení bolestí, kterým se nemůžeme vyhnout.

I v době, kdy se nám vede dobře, prosme Pána, aby nám dal poznání smyslu všeho, co prožíváme, a aby

nám vždy dával dost sil, abychom se uměli úspěšně vyrovnat se vším, co nás potká a čemu se nebudeme umět vyhnout. S boží pomocí budeme správně prožívat život na této zemi a připravovat se na život věčný.

O. Josef Šik

Farní charita souhrnná zpráva o pomoci Diecézní charity Brno

Sestry a bratři,

uplynulé prázdniny byly pro mnoho našich spoluobčanů nejtěžším obdobím jejich života. Záplavy je připravily o střechu nad hlavou, poničily zařízení bytů a napáchaly mnoho dalších škod.

Vyvolaly ale také velkou vlnu solidarity, na které se podílela i naše farní charita. Z našich schránek vzadu v kostele jsme vybrali a Oblastní charitě Brno předali více než 50 000 Kč. Chtěli bychom všechny dárce informovat o tom, co Charita o povodních podnikala a jaké má v této věci záměry do budoucna. Proto přetiskujeme v upraveném znění dva články ze 4. čísla Zpravodaje Diecézní charity Brno:

Pomoc zaplaveným oblastem začala DCHB organizovat dne 8.7.1997. Na jednotlivých Oblastních charitách vznikala spontánně střediska pro sběr materiální pomoci. Začali se evidovat dobrovolníci na odklizení následků povodně a nabídky přechodného ubytování.

Do 25. 7. vypravila Diecézní charita na nejrůznější místa severní a jižní Moravy celkem 78 nákladních aut s humanitární pomocí.

Velké poděkování patří celé řadě firem, které ochotně pomáhaly, zejména s dopravou humanitární pomoci do postižených oblastí nebo nabídly potřebné zboží zdarma či s velkými slevami.

Před 16. 7. odjela první skupinka brigádníků do Uherského Hradiště, připravila se brigáda na pomoc městu Opavě prostřednictvím Oblastní charity Jihlava. V následujících dnech byli další brigádníci vysláni do Třebíže, Přerova, Zátoru, Kroměříže, Otrokovic, Litvle, Bochoře a dalších obcí. S každou pracovní skupinou byla současně odeslána podpůrná zásilka čistících a desinfekčních prostředků, potravin a pitné vody. 30. 7. Charita přepravila do Citova kalové čerpadlo od brněnského dárce.

Ve spolupráci s DCH České Budějovice byl rovněž zprostředkován první dočasný pobyt 60 dětí z

postižených oblastí v jižních Čechách. Dále se připravil dovoz a pobyt skupiny 60 osob (maminek a dětí) z Opavska do Dětské ozdravovny v Kostelci u Jihlavy. Další skupina 45 dětí z Opavska přijela do Kostelce 2. srpna. Budou se zde střídát až do konce léta.

Dne 20. července 1997 se uskutečnila ve všech kostelích sbírka na pomoc postiženým v zaplavených oblastech. V brněnské diecézi se vybralo přes 15 mil. Kč. Tyto prostředky byly zaslány na centrální konto České katolické charity.
(O způsobu využití těchto prostředků je zmínka dále.)

Sekretariát Diecézní charity Brno na hlavním kontě do 8. 8. eviduje pro povodně 1.207.000 Kč, další celkem 3.275.000 Kč získaly přímo jednotlivé oblastní Charity. Díky solidaritě a obětavosti lidí se celé DCHB podařilo shromáždit 4.482 tisíc korun.

K 8. srpnu vykazuje centrální konto České katolické charity - Povodeň 38.783.000 Kč. Na Radě ČKCH, která se sešla 28.7. v Olomouci, byla stanovena závazná pravidla čerpání prostředků a složení sedmičlenné komise (ředitelé Diecézních charit z Olomouce, Ostravy, Hradce Králové a Brna, generální sekretář ČKCH a dva zástupci České biskupské konference) pro správu tohoto konta. Ta bude rozhodovat o tom, kolik a jakému projektu bude finanční částka přiznána.

I nadále shromažďuje Diecézní charita Brno finanční prostředky u Komerční banky Brno-město na účtu číslo: 1583741-621/0100 pod variabilním symbolem 9111.

Na základě snahy Diecézní charity Brno systematicky organizovat pomoc do povodněmi postižených oblastí tak, aby se nestala jen krátkodobou událostí, ale měla i dlouhodobý význam, především při obnově těchto oblastí, převzala každá z oblastních Charit brněnské diecéze patronát nad zvláště postiženými územími. Při výběru jsme se řídili stupněm postižení té které oblasti, již vytvořenými kontakty a existencí severomoravských oblastních Charit.

Snahou je vést tuto pomoc po linii: okres okresu, obec obci, člověk člověku, a to proto, aby se pomoc netříštila a místy i zbytečně, na úkor jiných míst, nekulovala, ale aby byla smysluplná, a tak pro postižená města a obyvatele co nejlépe využitelná.

Toho chceme dosáhnout konkrétní spoluprací mezi konkrétními obcemi, lidmi, a to na všech úrovních. Jednotlivé patronátní oblastní Charity brněnské diecéze tak budou organizovat do přidělených postižených oblastí jak pomoc materiální, tak i brigádnickou, jakož i prostředky a sílu na pozdější obnovu těchto oblastí. Bude-li to možné, budou zajišťovat i pomoc v ubytování. Postižené rodiny by tak mohly plně využít

vzniklého "mostu" a služeb Charity k udržování kontaktu se svými domovy a k jejich obnově.

okr. PŘEROV
OCH Přerov

Oblastní charita Brno (OCH BO)

Joštova 4, 602 00 Brno

kontakt: Ing. Jan Jůza

tel.: 05-4221 1033, 4221 2029

Pokud máte svoje blízké v jiné oblasti najdete adresy partnerských charit vzadu na nástěnce.

*Dle Zpravodaje charity sepsali Kadourkovi.
(redakčně kráceno)*

Zpráva z pěveckého soustředění Jolly Singera

Konalo se a bylo to prima!

*Zprávu sestavili: Chicken, Pid'alka, Scampi,
Špunt, Venia, Hela, Jitka, Sojka*

Tábor Severeck reportáž

Když jsme přijely na tábořiště, vypadalo to tam jako po veliké bitvě. Kam jsme šláply, zabořily jsme se po kotníky do bahna. A k tomu ještě přišlo! Nejhorší byla představa, že to takhle bude celé tři týdny. Ta se naštěstí nesplnila. Za pár dní vysvitlo sluníčko a pomalu vysušovalo naše bahýnko. Tábor utíkal rychle.

Po odjezdu malých světlušek, které tu letos byly jen na týden, bylo v jídelně neskutečné ticho. Přežily jsme i trojdeňák, výpravy, Závody Kateřiny Keprtové, noční hru Hranici a už tu byla pokladovka. Družinky kovbojů musely nosit své krávy (dřevěné kulánky) a prodávat je na různých místech. Úkolem bylo získat co nejvíc peněz. Po pokladovce následoval zakončovací táborák a hostina. Další dva dny se bouraly stany a pak tradá domů.

Witty, 11 let

Skautský oddíl mládež

Je už noc, tábor spí. Sedím s ostatními kamarády z vedení pod plachtou indiánského stanu a povídáme si. Pak vstáváme od malého ohničku, který hoří uprostřed, a chystáme se jít spát. Najednou nám zalehnou uši. Jeden po druhém vyskakujeme ven. Před chvílí přerušené noční ticho se naplnilo výkřiky: "Kde to bylo? Kdo to byl? Kam utíkají?" Těsně vedle našeho trabantu stoupá od země dým po hozené megapetardě.

Přepadající prý prchali po cestě nad táborem. Následuje bleskový výpad na všechny strany. Je třeba prohlédnout všechny úkryty, kde mohou být schováni. Já utíkám co nejrychleji směrem, kterým ukázala rozčilená hlídka. Předě mnou Kmocháček, za mnou Hynek. Najednou vpředu Kmoch strašlivě zrychluje a křičí: "Tady jsou, už je vidím!" Tímhle trhákem je zničil, oba dva přepadáci padají do trávy vedle cesty.

Kmoch drží jednoho, já jdu k druhému a za chvíli je vedeme zpět a hulákáme: "Máme je, nehledejte, máme je!" Na náměstíčku je pár rozespálých členů družin. Střílíme z poplašáku a troubíme. Za chvíli je venku celý tábor. V noční tmě osvětlované jen svitem velké plynové lucerny probíhá rychlý soud nad útočníky. Za chvíli jsou na místě nádoby s vodou a útočníci jsou na výstrahu zlíti. Špatně odhadli své možnosti. Nepočítali s tím, že narazí na lidi, kteří jim podobné honili už mnohokrát - a síť se zatáhla.

Skautský oddíl potřebuje pět nových členů. Uchazečem o členství se může stát hoch ve věku 7 - 12 let. Každý uchazeč projde tříměsíční zkušební lhůtou, ve které bude mimo jiné prověřen na akci v terénu. Po této lhůtě oddílová rada rozhodne, jestli se uchazeč stane definitivním členem. Jestliže se jím stane, může se účastnit všech jeho aktivit. Na tento rok plánujeme mimo jiné dvoudenní vánoční nadílku na chatě, cyklistické výpravy, společné podzimní prázdniny, sjíždění řeky, jarní prázdniny na lyžích a další.

Kontaktní adresa: Petr Kmocháček Zelenka, Blatnická 16, 602 00 Brno, tel.: 44219423 (k zastížení i v kostele sv. Tomáše po mši v sakristii).

Za pokladem Inků ministranti

Zlato, ... především zlato! Sen všech snů! Plné rokly, chodby, zlato v kamení, rudě planoucí pruty v jeskyních, v peří ptáků i v písku stepí, v kořenech stromů i u pramenů. Opustili jsme vlast, abychom se zmocnili zlata, proto jsme podstoupili všechna nebezpečí, život plný strádání a nedostatků.

Na přelomu července a srpna 1997 jsme táhli, bylo nás 5 hlavních jezdců a něco pěšího lidu (16), přes obrovské pohoří kordillierské. Nebudu se zastavovat u nesmírných obtíží a nebezpečí tohoto pochodu. Budiž dost, když řeknu, že jsme často věřili, že nadešla naše poslední hodina.

V poledne prvního dne byly naše počáteční útrapy u konce. Vyčerpání a přece vzrušení na duchu, vstoupili jsme do města Caxamalky (v současnosti nesoucí název Bory), jež se nám stalo na následujících deset dní domovem. Po celou dobu se snažily 3 družinky pod vedením význačných osobností, jakými byli generál Francisco Pizarro, mladý rytíř Hernando de Soto a dominikánský mnich, páter Valverde, přiblížit k místu, kde byl ukryt tajuplný poklad Inků. Jak jsem se zmínil, cesta to nebyla lehká. O tom bezpochyby vypovídají i názvy etap dlouhodobé hry, jež se během pobytu uskutečnila: "Žízeň", "Bouře", "Výzvědy", "Bitva", "Tajná zpráva", "Hranice", "Příkaz".

Nelze však opomenout ani ostatní hry. Rád bych zmínil Agripovu minci. Bývalý lom na živce se jednoho odpoledne změnil ve Středozemní moře, v němž se potopilo mnoho lodí i s poklady. Ale nechme hovořit samotného generála F. Pizarra: "Les představoval moře, my lovce pokladů a tři vedoucí žraloky. Po lese jsme asi hodinu hledali poklady a v základně jsme je prodávali. Nakonec jsem získal 8.500 dolarů. Začínalo pršet, a proto jsme museli rychle utéci zpět na faru. Na faře tato hra pokračovala hazardem." O tom, jak si generál vedl v této části hry, se však raději zmiňovat nebudu. Mír jeho duši.

Deset dnů uteklo jako voda. Nepohltili nás vlny oceánu, nesežraly nás piraně v Amazonce ani jsme neupadli v nemilost domorodých obyvatel. A tak jsme se mohli všichni po těch několika dnech vrátit bez újmy na zdraví, obohaceni pokladem starých Inků, domů.

Domingo de Soria Luce

Pohádka pro děti

Strápatému klukovi klečícímu u oltáře se chvěje v koutcích úst úsměv. Maminka ho dnes krásně vzbudila. Stáhla z něj peřinu s výkřikem: "Je první den školy! Hurá, hurá, hurá!" Ale Tomáš jí to hned oplatil: "Když se k němu sklonila, aby mu udělala křížek jako každé ráno, chytil ji kolem krku a zahulákal jí přímo do ucha: "Hurá, hurá, hurá!" Tomáš se totiž do školy opravdu těší. Před kluky by to nepřiznal, ale moc se těší na paní učitelku. Je vždycky milá, hodně toho ví a Tomáš se jí může na všechno zeptat. Někdy je otázka přece jen moc těžká, ale paní učitelka se nezlobí, není rozpačitá, jen se směje: "Vida, zase jsi mne nachytil. Počkej, já se ti podívám!" Za den za dva přijde a o přestávce si s Tomášem povídají o věcech, které zná málokterý středoškolák.

Tomáš sbírá rozutíkané myšlenky. Slíbil mamince, že se pomodlí za letošní školní rok, za to, aby byl hodný, aby se mu ve škole dařilo. Tomáš skloní hlavu a svěruje Bohu Otci své slabosti a chyby, se kterými chce letos bojovat. Co se týče školy, má jen jedinou prosbu: "Pane, dej, ať máme i ve čtvrté třídě naši paní učitelku!"

Práskly dveře. Maminka už dobře pozná, kdy práskne průvan a kdy Tomáš.

"Copak se stalo?" ptá se starostlivě.

Kluk se kouká na špičky svých bot: "Máme Hájkovou," hlas se mu trochu chvěje, "naše paní učitelka dostala zase třetáky."

"To snad není takové neštěstí. Paní učitelka Hájková bude určitě taky prima," maminka chce ještě něco říct, ale Tomáš jí skočí do řeči.

"Ty ji neznáš! Nemá smysl pro humor! Všechno jen podle knížky. A kromě toho si na mne zasedla!"

"Hm," kroutí hlavou maminka, "a pročpak? Možná k tomu má nějaký důvod?"

"No," souká ze sebe Tomáš rozpačitě, "loni nám suplovala. Opakovali jsme domácí zvířata. A já potichu štěkal, mňoukal, kdákal a bečel - podle toho, o čem mluvila. Jen tak z legrace, chápej, aby bylo veselo, chápej. A ona dlouho nemohla přijít na to, kdo to dělá, a my už jsme se smáli celá třída. Ale pak mě postavila do kouta." Tomáš se odmlčí a potichu pokračuje. "No a pak jsme měli matematiku. Dala nám příklady, a já jsem odevzdal čistý papír - ne že bych to neuměl, ale prostě ... chápej!"

Maminka chápe. "Třeba na tvé prohřešky už dávno zapomněla," snaží se utěšit, ale Tomáš jen smutně vzdychne: "Ba ne, dnes zvlášť zdravila slavného imitátora domácích zvířat a geniálního matematika." V koutku

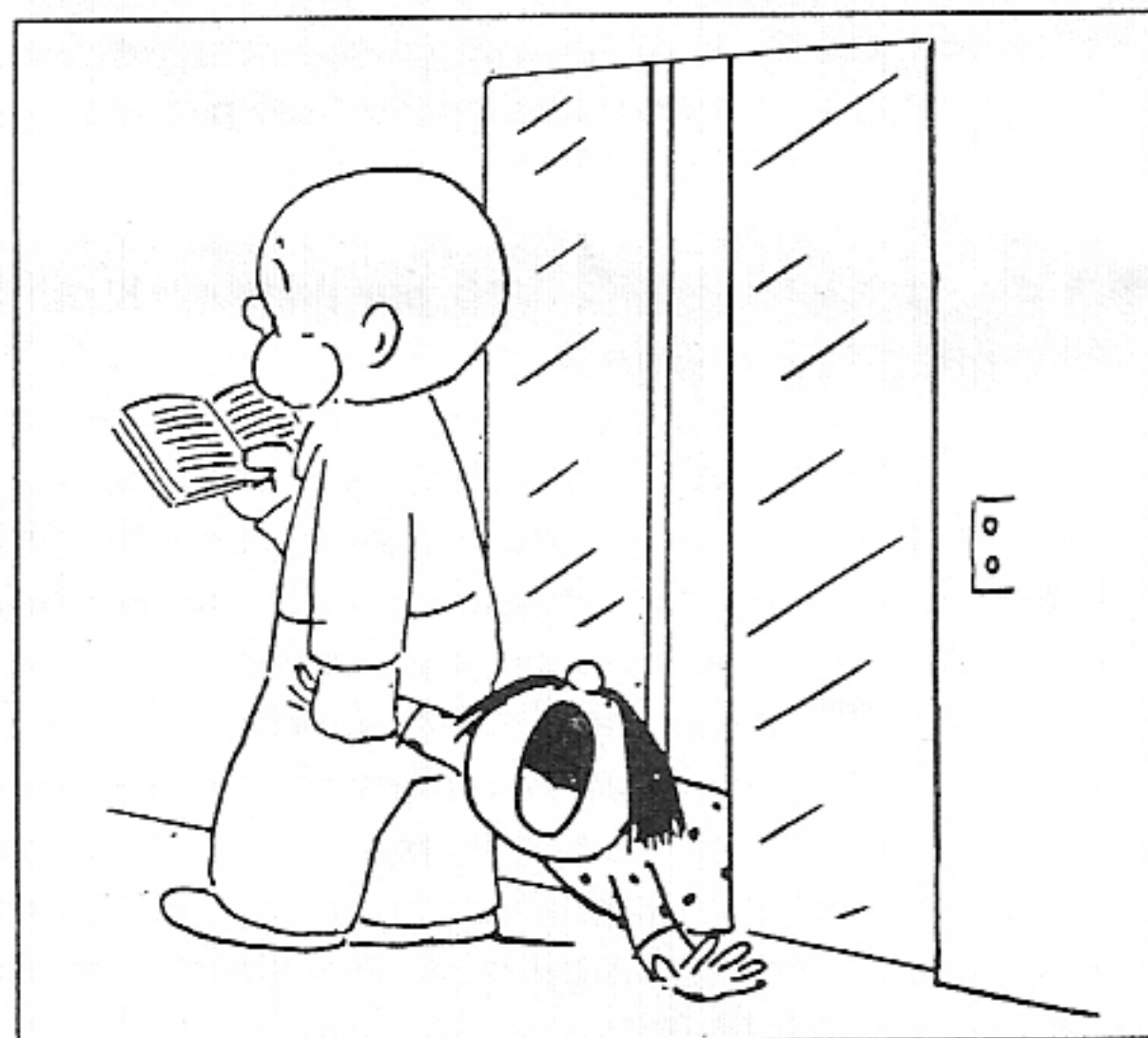
očí se zalesknou slzy: "Mami, já to letos ve škole asi nevydržím."

"Inu, Tome, teď budeš muset teprve dokázat, že jsi šikovný a hodný kluk. A že umíš něco víc než štěkat, mňoukat a kdákat," maminka hladí světlé vlasy. "A ty to zvládneš, protože jsi šikovný a hodný kluk - snad jen trochu moc rozverný a umíněný," maminka se lehce pousměje. "Pojď, pomodlíme se, aby se ti to podařilo," bere maminka Tomáše za ruku a kleknou si před kříž v obýváku.

"Už jsem se modlil ráno na mši - a jak to dopadlo!" napadne Tomáše hořce. Ale pak pohodí hlavou, aby tu myšlenku odehnal, a upřímně se modlí.

Je konec září a venku prší. Práskly dveře. Mokrá Tomáš vletí do kuchyně rychlostí 12 metrů za sekundu. "Mami, představ si! Budu reprezentovat školu v matematické soutěži. Paní učitelka vybrala Markétu a mě! A MĚ! - geniálního matematika!" Tomáš vyskočí na židli a udeří se pěsti do prsou, kde se mu rozlévá hřejivý pocit radosti a vděčnosti.

Sojka

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně.

Vydává: **Římsko-katolická farnost u sv. Tomáše v Brně,**
☐ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15

Redakce: **P. Petr Vrbický, farář**
Vít Janků, Marie Veselá, Vladimír Kad'ourek,
Dominik Heger

Grafika a DTP: **Zdeněk Buršík**
Tisk: **Petrinum, ☐ Veveří 15, 602 00 Brno**

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.